

Kevés olyan irodalmi műfaj van, ami olyan nehezen behatárolható, mint az ifjúsági regény. Nálam mindig ezek a kérdések vetődnek fel egy ilyen műfajú alkotásnál: Mit akar átadni a történetével? Kinek szól? Fenn tudja-e tartani a figyelmemet? A műfajhoz elengedhetetlenek a jól megírt karakterek. A gonosz karakterek (már ha úgy ábrázolja őket az író) ne céltalanul legyenek a könyvben, a főszereplők és mellékszereplők ne ellentmondásosak legyenek a történetben levő helyzetükkel, a főszereplők és mellékszereplők között legyen meg a normális szereplési idő és hatás a történetben. Ez eddig ugye egy rutinos, és egy kezdő írónak is megy, kitalálta a főszereplők tulajdonságait és azt, hogy miről szóljon a történet. És most jön a nehezebb része: az írás. Attól, hogy még van egy jó történeted, megannyi jó ötleted, ezt ki is kell tudni bontani. Megfelelően kell adagolni a karakterek szerepeltetési idejét és kell az egésznek elejét és végét venni, de a kettő között nem szabad a többi dolognak, történésnek a semmiben lebegnie. Ilyen, hát akár elvárásnak is mondhatnám, de inkább nézettel ültem le a Legendák a Pannónia gőzhajó fedélzetéről könyvnek.

Főszereplőnk, Anton Aulinger friss hivatásos legendagyűjtő megbízatást kap egy különös fickó, Ypszilanti hercegtől, miszerint 12 legendát kell összegyűjtenie a Szultánnak 1 év leforgása alatt, cserébe visszakap valamit a régi életéből. Maga a könyv az utolsó 3 hónapot öleli fel, amikor Anton Budapestről indul a Pannónia gőzhajóval Isztambulba. Sokat nem szeretnék beszélni a történetről, mert aki elakarja olvasni (vagy tervbe vette), annak maradon meglepetés. Kezdjük a könyv pozitívumaival, annak is a kulcsínjével: a könyv illusztrációi fenomenálisak! Igényesen vannak elkészítve a sorok közötti rajzok, és maga a borító is. Kölcsönöz a könyvnek egy kis meseszerűséget, de nem túlzottan rugaszkodik el a valóságtól. Tudom, nem szabad egy könyvet a borítója alapján megítélni, de azért örülök hogy az ilyenekre tudnak figyelni. Ahogy maga a legendát összeállítása is érdekes: nem ilyenekre kell gondolni, hogy valamilyen nemes herceg egy éjszaka egyszer csak eltűnt és soha nem találták meg, hanem különlegesebbek, mondhatnám azt is, hogy hétköznapibbak. Persze mondhatnék példát, de inkább maradjon meglepetés. Magára az egész műre is mondhatnám. Realistább, sokkalta a mindennapi életünkhöz közelebb, ugyanakkor mégis van egyedisége, ami ad egy kevéske bájta a könyvnek. Az írása is meglepően jó. Nem túl sok benne a tájleíró elemek benne, lényegre törően írja le a környezetet és a helyszíneket. Ráadásul még régies szavakat is használ, vagy helyszínek neveit, amiket a fejezetek végén lexikonokba van szedve. Magát a 12 legendát 12 fejezetre van osztva, és ezzel úgy tűnhet, hogy szép egyenletesen folyik előre az esemény. Viszont, és most bármennyire is ez egy könyv ajánlónak kell lennie, nyugodt szívvel a hibái mellett nem tudnék elmenni. Először is nagyon aránytalanul vannak a fejezetek elosztva. Az egyik normális méretű, a másik rövid, a harmadik meg túl hosszú stb. Így ezzel az a probléma következik, hogy túlságosan csapongó lesz a történet. És ha már történet, akkor jöjjenek a szereplők. Ha egy összesítő, egy szavas választ kellene mondanom, akkor azt mondanám, hogy semmilyenek. Vannak közöttük egy-két jó karakter, pl. a Gépész, vagy az elején az illatszer kereskedő (vagy éppenséggel doktor), esetleg a hajó kapitányát is meglehet említeni, de túlságosan sok közöttük az olyan szereplő,

akivel nem igazán tesznek semmit. A legjobb példa erre maga Anton. Túl sok dolgot úgy igazán nem tesz azon kívül, hogy a legendákat gyűjti, semmi olyan, hogy pl. humoros lenne, idegeskedne egy két részben, vagy igazából bármi olyan, amitől mélyülne a karakter. Ott van példának az, hogy hogy a csudába tudott elveszni az a bizonyos dolog Anton-tól az nem igazán kerül megválaszolásra, pedig ez lenne a történet központi rugója. Csak néha-néha búslakodik, aztán meg úgyis keresgélni fog a legendái után. Valamint a könyv vége felé van egy fordulat a hajó kapitányával, de felépítve ez a csavar nem lett, csak egy két utalás volt rá és ennyi. Arról nem is beszélve, hogy milyen módon lett befejezve a történet, úgy vége lett, mint a botnak. Egy dologról még beszélnék, az pedig a cím, ami picit megtévesztő lett, ugyanis azt sejteti, hogy magán a hajón vannak a legendák, holott csak ott van elemeselve az egész.

Igazából tudom ajánlani a könyvet, mert ez nem egy rossz alkotás, de sok hibája van, az tény, amiket egy kis idő ráfordítással ki lehetett volna javítani. Ez a történet még bőven elfért volna 50 oldallal többlet (a maga 150 körüli oldalával), mert van benne alapanyag, és vannak kifejezetten erős részei. Ott van pl. az óratornyos fejezet. Annak az egésznek a történetével, körítése, az atmoszféra és a vége, hogy én csak 1 nappal később tudtam folytatni, mert elég nehéz megemészteni. Azért mind ezek ellenére bőven egy egyszeri elolvasást megérdemel, mert ahogy mondtam a rajzok, az alapkoncepció és egyes részei vannak annyira erősek, hogy érdemes figyelni rá, azonban a hibái olyan szálkák, amik a mű elolvasása után is megmaradnak, akár hetekkel később.

Kalmár Erik Alex

Szigethalmi Széchenyi István Általános Iskola

1